

THE COMMENTARIES OF SR FRANCIS VERE

SLAG VAN OOSTENDE (8)

Hij zou het als een eer aanzien dat Generaal Vere hem of de Aartshertog wilde spreken (:155). Daarmee gingen we akkoord, en daarbij werd bevestigd dat ieder één gezelschap met zich zou brengen.

Hij en Generaal Vere, ik en Don Augustinoes' woord voor veiligheid, en gedurende het gesprek zouden er geen vijandelijkheden gebeuren, wanneer we bij lage tijden elkaar op dezelfde plaats zouden ontmoeten.

Teruggekeerd vertelde ik de Generaal de gebeurtenissen. Hij was overtuigd met de Nederlanders, Fransen, en de Kapiteins van de andere Naties, dat enkelen mij zouden vergezellen. Temeer om de interpretatie die de Engelsen aan de zaak konden geven. Hij verzekerde hen ook meteen dat zijn enig doel was: tijdwinst, wat ikzelf kan bevestigen. Bij laag water tot hem komen verschaftte hem vreugde, en ik vond hem overtuigend met de oude kapitein Nicolas de Leur, aan wie ik hem hoorde zeggen: "Je vous assure, ce n'est que pour gagner du temps".

Ik was niet goed in de Franse taal, maar ik begreep hem, ook het doel van het gesprek. Deze man weigerde samen met de anderen, waarop de Generaal woedend antwoordde dat ik mocht meenemen wie ik wilde, en hij niemand zou aanduiden.

Ik nam mijn vriend en gezelschap, Kapitein Fairfax. Cerano en Ottanes waren dan aan de rand van het water wanneer we elkaar ontmoetten. (:156). Simon Anthonio en Gamboletti, beiden kolonels of "Maistros del campo" brachten hen te paard bij ons.

Don Juan de Pantochi, adjudant, ontving ons en Don Augustino de Mexia aan de batterij. Daarachter was het leger gereed tot de aanval.

Deze twee brachten ons bij de Aartshertog die naar de vooruitspringende posten gekomen was, vergezeld van zijn gevolg.

We deden onze eerbetuigingen, en hij gaf ons de eer zijn hoofddeksel af te nemen.

Ingelicht door Hugh Owen, een Engels vluchteling, over onze namen en families, en het feit dat ik de Spaanse taal beheerste, zegde hij me dat ik een "gentleman" was, en ook zo diende behandeld te worden.

Ik vertelde hem dat ik hopelijk niet zou gebruikt worden als een werktuig, en hij vroeg me dan naar mijn instructies. Ik vertelde hem dat er geen waren, en dat we enkel kwamen om te pleiten voor de terugkeer van hen, aan wie hij zijn instructies gegeven had.

Hij vroeg me opnieuw naar mijn mening, zo de Generaal het werkelijk meende of niet, en ik zei hem dat ik onbevoegd was in die zaak. Daarop scheidden we van elkaar, en door Don Augustino werd hij naar zijn leger teruggebracht en eervol behandeld, in een samenkomst met de meeste legerbevelhebbers.

Daar kwam een verwittiging van de vooruitgeschoven posten dat palissaden neergehaald werden. Op de paarden gezeten trokken we daarheen, maar het was enkel een hut van planken, opgezet als bierbewaarkaart waaraan men bezig was. (:157).

Onze achterdocht stilde, en we bleven enige uren met Gamboletti, de wacht van de Italiaanse kolonels die op dit ogenblik in bevel was. Ook was er Graaf Theodore Trivulci en anderen van de cavallerie die ons enkele uren vergezelden. Daarop keerden we terug naar het kamp, en Don Augustino en onze rustplaats.

In de morgen vonden we onze rustplaats omgeven door een strenge wacht, en kregen te horen over de ontevredenheid van Cerano en Ottanes die teruggekeerd waren, en hoe zij niet hadden gesproken met de Generaal.

Dit verwonderde Fairfax en mezelf, die nooit daaraan hadden gedacht. Fairfax meende dat ik in het bezit was van geheime instructies, en vroeg me was de vos meende te doen. Ik vertelde hem, en het was waarheid, dat ik evenveel wist als hijzelf. Ik zei aan Fairfax dat ik geloofde dat hij hen een toer speelde, maar dat die toer te onze laste viel.

Wij waren gevangenen geworden in hun macht, zij in vrijheid en onze rechters.

Don Augustino kwam naar ons en maakte een eind aan ons gesprek. Hij vroeg mij alleen in zijn kamer te komen, en vertelde me op een zware toon dat de afgevaardigden terug waren, en deelde hun ontevredenheid mee over het misbruik dat ik van de Aartshertog had gemaakt.

Hij benadrukte die twee punten. Ik vertelde aan Cerano, dat de Generaal wenste te spreken met enkelen van Zijne Hoogheid, wat zo niet was geweest, en dat hij daarvoor vlakaf heeft geweigerd.

Ik herhaalde hem mijn woorden aan Zijne Hoogheid, dat ik geen werktuig wilde zijn, wat ook niet bleek waar te zijn.

Ik antwoordde dat het bericht dat de afgevaardigden teruggekeerd waren zonder gesprek met de Generaal me onwaarschijnlijk leek, en dat dit niet gebruikelijk was.

Dit deed me meer pijn, omdat ik hier zo goed ontvangen was. Maar daar ik niet in kennis was van de gebruiken, kon ik er ook weinig aan verhelpen.

Het ander punt van ontevredenheid van Zijne Hoogheid tegenover mij luidde als volgt. De Nobele Heer wilde erkennen dat mijn integriteit niet in opspraak kan komen. Ik heb hem ontmoedigd, maar ook mezelf. Ik vraag Uwe Hoogheid dan ook om geen vlak oordeel te vellen, en sta borg voor een goede afloop.